



## КІНАХ Марина Володимирівна

*Випускниця дорожньо-будівельного  
факультету (1982)*

Прес-аташе Українського союзу промисловців і підприємців, координатор Міжнародної виставки квітів та ландшафтного дизайну «Flowers & Hortech Ukraine», президент Всеукраїнського дитячого фестивалю «Здоров'я, стиль і мода». Заслужений журналіст України

**Н**ародилася 13 травня 1960 р. у м. Києві у сім'ї будівельника Володимира Максимовича Горощені та викладача Євгенії Олександрівни Аленічевої. Батько усе життя пропрацював в Укррічфлоті. Як учасник Великої Вітчизняної війни, він нагороджений багатьма орденами та медалями. Мати більше 40 років викладала на кафедрі нарисної геометрії і креслення Київського автомобільно-дорожнього інституту. Вона також була учасницею Великої Вітчизняної, нагороджена медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

З ім'ям Євгенії Олександрівни Аленічевої в інституті пов'язано багато чого. Вона підготувала тисячі студентів. Її заняття були такими цікавими, що їх неможливо було пропустити. Марина Володимирівна фактично виросла у мамі на роботі: з шести років часто була на кафедрі та малювала на старих студентських кресленнях. Упродовж дорослого життя вона зустрічає на своєму шляху маминих студентів. Їй зізнаються у любові до мамі ті, хто свого часу не встиг подякувати Євгенії Олександрівні (вона відійшла у вічність у 1998 р.). Зокрема в одній із поїздок з чоловіком Анатолієм Кінахом (тоді — прем'єр-міністром України) в молдовське місто Бельці Марина Кінах зустріла мера цього міста Василя Панчука, який, як виявилось, навчався у Київському автомобільно-дорожньому інституті. Його найтепліші спогади були про найулюбленішу викла-

дачку — Євгенію Олександрівну Аленічеву. Її дуже шанував один із перших студентів — уже покійний Віталій Михайлович Рева, голова Всеукраїнської асоціації автомобільних перевізників. Серед випускників Є. О. Аленічевої —



*Євгенія Олександрівна  
Аленічева*

брати Орест (голова Федерації роботодавців транспорту України) та Мирослав Климпуш (колишній перший заступник голови Державної служби автодоріг України), на-родний депутат Таріел Васадзе та багато інших. Одного разу зустріти мамину випускницю Наталію Бондар довелося навіть на конференції в Італії.

Євгенія Олександрівна була добре знайома з народним артистом Ра-

дянського Союзу Анатолієм Борисовичем Солов'яненком, який викладав нарисну геометрію та креслення в Донецькому політехнічному інституті.

«Мама часто казала: «Якщо людина не знає нарисну геометрію, яка розвиває просторову уяву, то вона ніколи не стане інженером». Вона також вважала, що студент, який робить помилку, наприклад, у слові «паралелепіпед», але при цьому розв'язує задачу правильно, не може отримати більше трійки. Людина повинна бути грамотною в усьому, а не тільки у кресленні», — згадує М. В. Кінах.

Саме мама, її дисципліна вплинули на вибір Марини, коли вона із відзнакою закінчила школу. Тоді для дівчат вважалося престижним отримувати технічну, а не гуманітарну освіту. Спеціальність «Мости і тунелі», яку вона обрала, була найскладнішою — там навчалися тільки найкращі студенти.

Студентські роки були чудовими! В інституті працювали досвідчені викладачі, педагогічний колектив був відомим в усьому Радянському Союзі. Серед них — декан дорожньо-будівельного факультету Григорій Євгенович Липський, викладачі Анатолій Олександро-



*Є. О. Аленічева приймає екзамен у студента*



вич Шкуратовський, Яків Давидович Лівшиц, Олександр Олегович Расказов, Андрій Александрович Лоза, Юрій Миколайович Даденков, Оксана Артемівна Стасовська, Юрій Андрійович Химерик, Олег Інокентійович Саломатов, Юрій Михайлович Дорошенко, Вадим Георгійович Піскунов, В'ячеслав Якович Савенко, Ірина Володимирівна Ніколаєва, Віктор Афанасійович Шовкопляс. Запам'ятали студенти і секретаря факультету, яка пропрацювала в інституті багато років — Ларису Романівну Ярославцеву.

КАДІ забезпечував ґрунтовну підготовку з усіх предметів, починаючи з таких, як фізика, опір матеріалів, теоретична механіка, математика, і закінчуючи гуманітарними. Рівень навчання був дуже високим, по закінченні інституту людина отримувала всебічну якісну освіту, навички творчої роботи та інженерного мислення. Навіть фізична підготовка була сильною, інститут мав власний спорткомплекс на вул. Кіквідзе. Дуже добре викладали іноземні мови, зокрема вивчення англійської заклало основи спілкування на подальше життя.

При інституті функціонував свій молодіжний табір у селищі Плюти, де студенти проходили практику з геодезії, дорожньо-будівельних матеріалів та техніки. Трохи згодом у складі студентського будівельного загону Марина працювала два місяці в Дрездені (Німеччина). У КАДІ навчалися студенти з Молдови, Білорусі, Росії. Веселе творче товариство! «Курс у нас був дружній, існувало так зване студентське братство, організовували «капусники», КВК, випускали стінгазети, всі свята проводили разом. Навіть на літо важко було розлучатися. Зараз ми зустрічаємося кожні п'ять років, однокурсники з'їжджаються з Німеччини, Америки, інших країн», — ділиться М. В. Кінах.

Після закінчення із червоним дипломом КАДІ в 1982 р. пішла працювати за фахом у науководослідний проектний інститут «УкрНДІпроектстальконструкція», у відділ мостів. Його керівником був Володимир Іванович Кириєнко — відомий мостобудівельник країни. Коли почалася «перебудова», разом із фахівцями запорізької та дніпропетровської філії інституту почали видавати газету «Автомобільник». Закохалася в журналістику, працювала власним кореспондентом газет «Приватна справа», «Галицькі контракти» та інших. У 1992 р. брала участь у створенні Українського союзу промисловців і підприємців, стала засновником його прес-служби. У 1996 р. почала працювати прес-аташе президента УСПП. Їй присвоєно звання «Заслужений журналіст України», нагороджена Почесною



Марина Кінах під час благодійної акції, присвяченої Дню святого Миколая

грамотою Верховної Ради України, Золотим знаком Українського союзу промисловців і підприємців.

М. В. Кінах активно займається громадською діяльністю, є координатором Міжнародної виставки квітів та ландшафтного дизайну «Flowers & Hortech Ukraine», яка проводиться у країні багато років, президентом Всеукраїнського дитячого фестивалю «Здоров'я, стиль і мода», головою форуму «Держава, що чує своїх дітей», який тривав у межах ЮНЕСКО (дитячий фонд «ЮНІСЕФ»).

Чоловік Марини Володимирівни — відомий громадський діяч, політик, экс-прем'єр-міністр України, народний депутат шістьох скликань, незмінний президент Українського союзу промисловців і підприємців Анатолій Кінах. М. В. Кінах має трьох доньок. Старша, Наталка, — кандидат юридичних наук, випускниця КНУ імені Тараса Шевченка, доцент кафедри конституційного права юридичного факультету цього університету, заступник начальника управління Державної виконавчої служби України Головного управління юстиції у м. Києві. Середня, Зоя, закінчила Національний лінгвістичний інститут та Міжнародний університет в Перуджі (Італія), досконало знає італійську мову й літературу, була офіційним перекладачем олімпійської збірної України під час олімпіади в Турині. Молодша, Софійка, — учениця восьмого класу лицю № 100 «Поділ», який, до речі, закінчили її старші сестри. Подружжя Кінахів радіє чотирьом онукам.

«Мені дуже подобається вислів «Жінка повинна бути коханою, більше вона нікому нічого не винна», — говорить Марина Кінах. — І я люблю це кредо не тому, що якимось особливо до себе ставлюся. Думаю, людина повинна випромінювати любов та добро, спонукати до них усіх, хто поруч. І не потрібно багато слів, зайвого пафосу, просто є очевидним: атмосфера любові та духовності формується зсередини, підживлюється щохвилинною турботою про близьких, розумінням і терпінням. Все залежить від людей. Навколо мене та моїх близьких така атмосфера існує, і я цим пишаюся».